

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller.

Mr RENE VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

De gemeentebelastingen op de brouwerijen volgens de aangifte bij de accijnzen

Verscheidene gemeenten heffen een collectieve belasting, te verdeelen tusschen een bepaalde categorie belastingplichtigen in evenredigheid met de belangrijkheid van het bedrijf dat door deze belastingplichtigen wordt uitgeoefend op het grondgebied der gemeente. Zoo worden b. v. de brouwerijen van een bepaalde gemeente getaxeerd volgens de aangifte van de graanverwerking bij de accijnzen, of de koolmijnen eener gemeente in evenredigheid met de tonnemaat kolen die wordt uitgehaald of nog de handelaars in tabak-sigaren en cigarettten in evenredigheid met het zakencijfer dat bereikt werd.

Wij willen in deze bondige studie aan de hand van een arrest van het hof van beroep d.d. 5 Mei 1937 de kenmerken en de grondslag dezer gemeentebelasting ontleden.

De grondslag dezer belasting is de uitoefening van de industriele bedrijvigheid van den belastingplichtige. Deze taks slaat dan ook rechtstreeks op het vermogen van den taxeplichtige. De wijze waarop de belasting tusschen een bepaalde categorie taxeplichtigen zal verdeeld worden is essentieel verschillend van den grondslag. De maatstaf der verdeling kan allerlei vormen aannemen zonder den grondslag te wijzigen. Zoo bv. kan de gemeente de belasting heffen volgens een vaste verhouding of een evenredige verhouding, bv. de in fabricatie stelling door den brouwer van een bepaalde hoeveelheid granen. De gemeente kan ook als maatstaf nemen : het

zakencijfer dat bereikt werd door den takspllichtige. Doch de grondslag zal steeds dezelfde blijven : de belangrijkheid van het bedrijf dat uitgeoefend wordt. In vele gevallen zal de maatstaf slechts een benaderende aanduiding zijn van de belangrijkheid van het bedrijf. Hieruit volgt dat de grondslag der belasting niet is het toevallig en voorbijgaand feit der in fabricatiestelling door den brouwer van een bepaalde hoeveelheid granen volgens de aangifte bij de accijnzen, maar wel een bestendige en duurzame toestand, namelijk de uitbating van een bepaad bedrijf.

Het aandeel van ieder takspllichtige hangt niet alleen af van de hoeveelheid zijner productie, vermits de belasting verdeeld wordt tusschen een bepaalde categorie van personen die in de gemeente gevestigd zijn en dit volgens den omvang van den handel door hen uitgebaat. Het aandeel zal dus bepaald worden door de productie van de concurrenten. Hoe meer deze produceren hoe omvangrijker hun bedrijf wordt. Anderzijds is bij den aanvang van het dienstjaar, waarop de belasting wordt ingesteld, de hoeveelheid bier, die de brouwer gedurende dit dienstjaar zal brouwen, niet gekend, terwijl het bedrag van de taks wel gekend is, doch verdeeld wordt volgens de aankopen van het vorig jaar. Hieruit blijkt voldoende dat de belasting niet slaat op het produkt als dusdanig, maar wel op het geheel der produktie, namelijk het bedrijf. (Zie Burgerlijke Rechtbank Bergen, 2 Mei 1935 Pas.

1925- III-160). De hoeveelheid gebrouwd bier, noch het gewicht, noch de aangifte bij de accijnzen, noch de maatstaf der verdeeling brengen niet de minste wijziging aan den grondslag dezer belasting.

Deze belasting vertoont de volgende kenmerken :

1° *Het is een collectieve belasting* : Zij wordt opgelegd aan een bepaalde categorie belastingplichtigen, die hetzelfde bedrijf uitoefenen in een gemeente bv. de brouwers, de uitbaters van koolmijnen, de bloemmolens, enz.

2° *Het is een personeele belasting* : Wij hebben hooger aangetoond dat de grondslag dezer belasting is de uitoefening van een bepaald bedrijf. De belastingplichtige wordt niet getaxeerd volgens de winsten die hij uit zijn bedrijf heeft getrokken, maar volgens den omvang van zijn bedrijf. De belasting bezwaart niet het product en verhoogt evenmin den kostprijs, vermits op het oogenblik der inrolling de hoeveelheid gebrouwde bieren niet gekend en de fabrikant deze niet ten laste van den verbruiker kan leggen.

3° *Het is een verdeelingstaks* : Als maatstaf werd gekozen de evenredige verdeeling tusschen de brouwers eener gemeente volgens de hoeveelheid verklaarde granen bij de accijnzen gedurende het jaar dat de belasting voorafgaat.

4° *Het is een periodieke belasting* : Zij wordt elk jaar volgens een hoofdelijke rol ingerold.

5° *Het is een duurzame belasting* : Zij slaat op

een bestendigen toestand namelijk, het uitoefenen van een bedrijf. Zij wordt geïnd ter gelegenheid van de industriële bedrijvigheid van den taksplachtige en niet uit hoofde van een toevallig of alleenstaand feit zooals bv. de aangifte bij de accijnzen.

Uit bovenstaande kenmerken kunnen wij afleiden :

1° Dat deze belasting van rechtstreekschen aard is. Het wordt bovendien niet betwist dat een verdeelingstaks van rechtstreekschen aard is. (Beroepshof Brussel, 18 Mei 1926 in zake Bailleux t/gemeente Ransart; Verbreking 3 Nov. 1925-1-353 Pas. 1926- I-41; id. 19 Mei 1924 Pas. 1924).

2° dat deze belasting geen octrooirecht is dat door de wet van 18 Juli 1860 afgeschaft en sindsdien verboden is, vermits door octrooirecht dient verstaan : een verbruikstaks die het produkt zelf bezwaart en er den kostprijs van verhoogt en dus ten slotte den verbruiker treft. (Beslissing der Bestendige Deputatie van den provincieraad van Antwerpen m.d. 24 December 1935).

Bovendien is een rechtstreeksche belasting geen octrooi en valt ze niet onder toepassing der wet van 18 Juli 1860. (Verbreking 9 Febr. 1882 Pas. 1882-1-46 en 12 Mei 1888 Pas. 1888-1-231).

3° dat de Bestendige Afvaardiging van den Provincieraad uitsluitend bevoegd is om over deze belasting te kennen.

W. Bouchery.

De bewijskracht der procesverbalen en de voorwaardelijke veroordeeling in zake douanen en accijnzen.

Het artikel 239 der aloude wet van 26 Oogst 1822 verleent aan de processen-verbaal, opgesteld door de beambten der douanen en accijnzen, volle geloof in rechten tot dat de valsheid daarvan bewezen wordt.

De regelmatig door de tol- en accijnsbeambten opgestelde processen-verbaal verdienen dus volle geloof in rechten tot levering van het tegenbewijs en zulks voor de persoonlijke vaststellingen door de bekeurders gedaan.

Aldus heeft het proces-verbaal, regelmatig opge maakt door de beambten van het departement van finantiën in rechten bewijskracht voor de werkelijkheid van de door hen bekeurde feiten, en hunne aanhalingen kunnen maar door het bewijs van valsheid ervan omvergehaald worden.

Het gebeurt nu dikwijls dat de rechtbanken van eersten aanleg en daarna het hof van beroep ver-

geten in fiscale zaken hun vonnis van vrijspraak te motiveeren en daar het beheer bijna immer als systeem heeft in verbreking te gaan na eene vrijspraak, tellen wij menigvuldige arresten van het Hof van Verbreking, gegrond op art. 97 der grondwet, die deze vonnissen verbreken en dan het geding verzenden voor een ander Hof.

Alzoo in een jong arrest van verbreking van 8 Juni 1937 (zie R. W. nr 42 van 4 Juli 1937) verbreekt het Hof om volgende reden : « overwegende dat het arrest van Brussel, geveld in zake V., G. en B. deze vrijspreekt wegens uitbating van geheime stokerij om de enkele beweegreden dat de feiten door den eersten rechter vastgesteld, niet bewezen zijn gebleven door het onderzoek voor het Hof gedaan.... »

En alzoo gebeurt het dat de vonnissen van vrijspraak, nochtans met zooveel moeite behaald, voor

de eerste rechters en in beroep, dan onmeedoogend verbroken worden en de betichten opnieuw verzonden worden voor een ander beroepshof, dat dan, zonder getuigenverhoor, dikwijls de betichten veroordeelt.

Er zijn alzo talrijke arresten van het Hof van Verbreking die wegens art. 239 van de algemeene wet, de arresten der beroepshoven verbroken hebben. Zie o. a. : Pas. 1910. 1. bl. 339 ; Pas. 1912. 1. bl. 102 ; Pas. 1917. 1. bl. 188 ; Pas. 1921. 1. bl. 413 ; Pas. 1921. 1. bl. 457 ; Pas. 1922. 1. bl. 219 ; Pas. 1923. 1. bl. 449 ; Pas. 1924. 1. bl. 71 ; Pas. 1924. 1. bl. 97 ; Pas. 1930. 1. bl. 208 ; 14 December 1936 ; 8 Juni 1937, enz.

Het is dus de verdediging aan te raden er op te letten dat in geval van vrijspraak van den betichte de rechtbank in de motiveering van het vonnis het bewijs aanhaalt waarop de vrijspraak gesteund is en dat de beweringen van de opstellers van het proces-verbaal te keer gaat.

* * *

Het ware gewenscht dit verouderd art. 239 der wet van 26 Oogst 1822 af te schaffen. Er bestaat geen reden dat de douanier meer geloofd worde dan de gewone verbalisant. Waarom zouden de gendarmen, officieren van politie of gerechtelijke brigaden niet even geloofwaardig zijn als de eenvoudige douanier ? Om douanier te worden zijn geen groote examens vereischt. Daarenboven heeft de douanier of accijnsbediende soms eenig belang in de vaststelling der feiten, door het toekennen van premieën enz. Waarom laat men, zooals in andere delikten van gewone aard, onze hooggeachte magistratuur niet vrij, volgens geweten, te beoordeelen of de feiten ja of neen bewezen zijn zonder daarom gebonden te zijn aan de vaststellingen, meestal gedaan door ondergeschikte beambten ?

Thans zijn er redenen te meer om die verorde-

ning af te schaffen vermits sedert de wet van 28 December 1912 de formaliteit van de registratie niet meer vereischt is en er geene nietigheid meer bestaat wegens het laattijdig opstellen en beteekenen van het proces-verbaal.

Welke waarborg heeft de betichte nog, het tegenbewijs te verzekeren van de feiten die hem maanden na datum beteekend worden ? Trouwens, vroeger was er immer kans voor den overtredende, zelfs na de veroordeeling, eene minnelijke schikking te treffen met het Beheer van finantiën en men kwam er gemakkelijk van de straf en de boete af, met een weinig geld te storten in de schatkist. Maar nu is dit hetzelfde niet meer. De gevangenisstraffen in fiscale delikten worden nu uitgeboet.

Om te eindigen wil ik nog de aandacht der verdediging inroepen op de voorwaardelijke veroordeeling in fiscale zaken. Men vergeet er de rechtbank attent op te maken dat in menige overtredingen nopens het regiem der douanen (smokkelhandel) de voorwaardelijke veroordeeling ook mag uitgesproken worden voor de hoofdgevangenis, indien de betichte steeds van goed gedrag was en nog niet veroordeeld werd tot eene correctioneële straf. Het uitstel is enkel niet van toepassing op de betaling der boete, volgens art. 100 van het strafwetboek. (Zie Pas. 1890. I. bl. 72 ; Pas. 1890. II. bl. 58 ; Pas. 1913. II. bl. 10).

Maar inzake accijnzen en overtreding op het regiem van den alkool is de voorwaardelijke veroordeeling bijna altijd uitgesloten en zulks door de wet zelve. Zie de wet op de geheime stokerij (art. 143 wet van 15 April 1896) ; zie de wet op het regiem van den alkool (art. 16 der wet van 29 Oogst 1919) en art. 6 der wet van 13 Juli 1930 op het bezit van saccharine.

Ik hoop dat deze beschouwingen voor zekere onzer confraters, minder ingewijd in fiscaal strafrecht, van eenig nut zullen zijn.

Mr. J. Wilmots.

Het auteursrecht en de auteursrechtverenigingen

In het nr 35 van het « Rechtskundig Weekblad » van 16 Mei l.l. gaf Mr. Brans enkele beschouwingen in verband met de troebele atmosfeer welke door het verzet van auteursrechtbetalenden en van sommige rechters tegen den geest en de beschikkingen der auteurswet van 1886 is ontstaan en verdedigde hij de stelling dat auteursrechten dienen betaald te worden door alwie van een radio-ontvangstoestel een openbaar gebruik maakt.

In verband hiermede gaf Mr. Pierre Poirier, in het nr 41 van 27 Juni l.l. nog verdere rechtskundige argumentatie, die de billijkheid en de juistheid dezer stelling bevestigt. Doch het is ons een raadsel, hoe Mr. Poirier in deze beschouwingen aanleiding vindt, om een gansch verkeerde voorstelling te geven van het werk der auteursrechtverenigingen in België en om het streven naar reglementeering en orde op het gebied der inning en verdeling van auteurs-

rechten als een aanslag op « de vrije ontwikkeling van den kunstenaar », als een uiting van taalkundige en politieke bedoelingen te gaan beschouwen.

Deze voorlichting van Mr. Poirier kunnen wij niet gelukkig noemen.

Uit zijn werk « Le droit d'auteur », bladz. 110, bleek reeds hoe slecht de heer Poirier op dit gebied is ingelicht :

« Une proposition de loi a été déposée le 20 juillet 1934 près la Chambre des Représentants de Belgique, pour la création d'un office national des Droits d'Auteur, projet d'origine séparatiste qui provoqua immédiatement un contre-projet faisant des agents du fisc les percepteurs de recettes privées... »

Het « projet d'origine séparatiste » werd door de heeren Delwaide c.s. ingediend den 20n Juli 1934 en het « contre-projet » van de heeren M. H. Jas-

par c.s. dateert van 21 Maart 1934, dus van enkele maanden vroeger!

Die verwarring bij den heer Poirier is niet zonder belang. Nog elders in het werk blijkt hoe eenzijdig en onvolledig sommige gezichtspunten van de auteursrechtkwestie door Mr. Poirier worden belicht.

Dat beide maatschappijen (de SACEM en de NAVEA) een parallele werking hebben, evenals de « Société des Auteurs et Compositeurs dramatiques » en de « Société nationale du Droit de reproduction mécanique », dat elk van deze twee eerstgenoemde instellingen gespecialiseerd is, is even onjuist. Moest de toestand zijn zooals de heer Poirier voorhoudt, dan zou de sterke reactie tegen de z.g. dubbele perceptie, die zowel de auteurs als de auteursrechtbetalenden als het groote euvel van het in voege zijnde inningssysteem bestempelen, absoluut allen grond missen. Hoezeer echter deze reactie gewettigd is, voelt iedereen die zich maar eenigszins op dit gebied beweegt.

De SACEM treedt op voor de z.g. « kleine rechten », t.t.z. voor radio, concerten, uitvoeringen van lichte muziek in brasseries, dancings enz.

De NAVEA vertegenwoordigt zijn auteurs-leden voor dezelfde « kleine rechten » en tevens voor de rechten op dramatisch werk van allen aard.

Van daar dat de SACEM en de NAVEA zich op hetzelfde terrein ontmoeten en dat moeilijkheden ontstaan, die nog het meest te wijten zijn aan het feit dat door de SACEM een innings- en repartitie-systeem wordt toegepast, waardoor dit organisme niet slechts voor het repertorium der eigen leden, doch praktisch voor gansch het wereldrepertorium auteursrechten int, en aldus de dubbele perceptie doet ontstaan onder twee vormen: door de noodzakelijkheid voor auteursrechtbetalenden met twee maatschappijen te contracteeren en door het feit dat voor het uit- of opvoeren van dezelfde werken soms tweemaal auteursrechten worden geëischt.

Het is hier niet de plaats en het zou ons te ver leiden alle de beschuldigingen te herhalen die in vakbladen, dagbladen en brochures met verbluffende hardnekkigheid en detaillering tegen de SACEM worden geuit. Dat van de SACEM, die op het auteursrechtgebied quasi een semi-officieele functie vervult en op een eerlijke naam moet kunnen bogen, geen noemenswaardige reactie uitgaat, moet niet het minst in de rechterlijke wereld verbazing verwekken.

Wat eindelijk door het huidig parlementair initiatief op dit gebied wordt beoogd (wetsvorstel-Delwaide van 7 Juli 1936), is de reglementeering en controleering van staatswege van het bedrijf van bemiddeling inzake auteursrecht.

De wijze waarop dit bedrijf hier te lande wordt uitgeoefend, het feit dat ons nationaal geestesgoed

en de zeer respectabele economische belangen der kunstenaars aldus niet de bescherming genieten die door onze nationale wetgeving en de internationale conventies wordt beoogd, dwingt den wetgever in te grijpen. Geen kwestie van, dat dit alles zou ingegeven zijn door politieke of taalkundige drijfverijen, dat « de vrije ontwikkeling van den kunstenaar » in iets zou belemmerd worden. De vrijheid van den kunstenaar om zelf voor zijn rechten op te treden, of zich aan te sluiten bij de vereeniging zijner keuze, zou in se volkomen onaangetaast blijven.

Wij verwijzen verder naar de stellingen, die het « Actie-comiteit ARGUS », Potgieterstraat, 7, Antwerpen, heeft verdedigd in zijn brochure « De Strijd rond het vraagstuk der auteursrechten in België » en die luiden:

1) De Wetgever, die het auteursrecht in bescherming heeft genomen door de wetten van 22 Maart 1886 en van 16 April 1934, kan niet gedooogen, dat op deze wetten een bedrijf wordt gebouwd dat het auteursrecht ten zijnen bate exploiteert, aldus de wettelijke bescherming van het auteursrecht illusoir maakt.

2) De mogelijkheid dient geschapen te worden voor de Belgische auteurs om zich te groepeeren in Belgische vereenigingen, om aldus in voldoende mate zeggenschap te hebben in deze organismen, controle uit te oefenen en aldus de zekerheid te hebben dat hun belangen eerlijk en onbaatzuchtig verdedigd worden. Die mogelijkheid bestaat niet, althans niet de zekerheid dat een dergelijke toestand zich in gezonde voorwaarden blijvend kan ontwikkelen, indien de Staat niet tusschenkomt.

3) Er moet belet worden dat de opbloei van ons kultuurleven afhankelijk worde van de welwillendheid van een uitheemsche, noodzakelijk chauvinistische en vooral op winst beluste onderneming.

4) De auteursrechtbetalenden mogen niet de slachtoffers worden van de willekeur en de concurrentiestrijd der inningsbureau's, van de dubbele perceptie die er het gevolg van is. Zij moeten de zekerheid hebben, dat de door hen betaalde rechten rechtmatig geïnd worden en aan de scheppers van de door hen gebruikte kunstwerken ten goede komen.

Deze stellingen, waarin alle zijden van het vraagstuk belicht worden, werden door de betrokken auteursrechtvereeniging nog niet neergehaald, alhoewel er stof genoeg voorhanden is die een reactie gewenscht maakt en meerdere wegen openstaan om tot opheldering en tot rechtzetting te komen. Hoogst interessant ware, in verband hiermede, een grondig onderzoek der repartitie-bescheiden in de Parijsche bureelen der SACEM.

Dr jur. J. A. S.

Abonneert U op "Rechtskundig Weekblad"!

RECHTSPRAAK

309

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

8e Kamer. — 5 Mei 1937.

Voorzitter. M. De Potter.

Raadsheeren : Ernst de la Graete en Poupez
de Keetenis de Hollaeken.

Advokaat-Generaal : M. Collard.

Pleiters : Mrs Luc. Schöller en W. Boucherij.

I. FISKAAL RECHT. — RECHTSTREEKSCHEN EN ONRECHTSTREEKSCHEN BELASTINGEN. — GEMEENTEBELASTING. — VERDEELINGSTAXE OP DE BROUWERIJEN.

II. HEFFING EN GRONDSLAG DER BELASTING. — BEVOEGDHEID VAN DE BESTENDIGE AFVAARDIGING VAN DEN PROVINCIERAAD. — OCTROOI-RECHTEN.

III. HET PRINCIEP DER EENHEID DER BELASTINGEN. — GOEDKEURING DOOR K. B.

1. *De bestendige afvaardiging van den Provincieraad is slechts bevoegd om recht te doen over de rechtstreeksche belastingen.*
2. *De aard eener belasting hangt niet uitsluitend af van den grondslag der belasting en geenszins van de maatstaf der verdeling.*
3. *De kenmerken der rechtstreeksche belastingen zijn : 1° dat zij rechtstreeks geheven worden tenlaste van den taxeplichtige; 2° krachtens een jaarlijksche rol en 3° dat zij voor een zeker tijdvak vastgesteld worden.*
4. *Een verdelingstaxe is van rechtstreekschen aard.*
5. *Een octrooirecht is een verbruikstaxe, die het produkt zelf bezwaart en er den kostprijs van verhoogt en dus in laatste geding den verbruiker treft.*
6. *Octrooirechten dragen essentieel het karakter van onrechtstreeksche belastingen.*
7. *Het principie der eenheid der belastingen wordt niet gekrenkt wanneer een belasting, in de begroting van een dienstjaar voorkomend, slechts gedurende het volgend jaar door K. B. goedgekeurd wordt.*
8. *De heffing van een belasting geschiedt niet krachtens de goedkeuring door K. B., maar krachtens het goedgekeurd reglement.*
9. *Een verdelingstaxe, geheven op de brouwerijen eener gemeente in evenredigheid met de aangifte bij de accijnzen van de hoeveelheid verwerkt graan is een rechtstreeksche belasting.*

Brouwerij Ardor t/ Gemeente Willebroeck.

Het Hof, zetelende in openbare zitting, velt het volgend arrest :

Gezien het hooger beroep bij het Hof van Beroep te Brussel, op 26 Februari 1936 ingesteld door de N. V. Brouwerij Mouterij «Ardor» tegen het besluit door de Bestendige Afvaardiging der Provincie Antwerpen geveld in dato 23 December 1935 ;

Gezien het exploit van beteekening van gemeld beroep ;

Gezien de besluiten door partijen neergelegd ;

Gezien de overige stukken van den bundel ;

Gehoord het verslag door den heer d.d. Voor-

zitter gegeven ter openbare terechtzitting van 15 Maart 1937 ;

Gezien het regelmatig ten gepasten tijde ingediend verhaal in dato 26 Februari 1936 tegen een besluit door de Bestendige Afvaardiging van den Provincieraad geveld op 23 December 1935, afgeleverd den 9 Februari 1936 ;

Overwegende dat dit besluit, na het verhaal ontvankelijk in den vorm te hebben verklaard, zich over de bevoegdheid van de bestendige afvaardiging uitsprak om de wettelijkheid na te gaan van de gemeentelijke verdelingstaks ten laste der brouwers in de gemeente Willebroeck gevestigd, geheven voor het dienstjaar 1932, en het verhaal gevolgentlijk verwierp ;

Overwegende dat het Hof van Verbreking, bij arrest van 22 September 1936 de voorziening in Cassatie der belastingschuldigen tegen dat besluit als niet ontvankelijk heeft verworpen ;

Overwegende dat het hier een taks geldt die op de nijverheid geheven wordt ; dat zij moet gelijk gesteld worden met het oude patentrecht en daar zij een naamlooze Vennootschap treft het Hof van Beroep bevoegd is om over het besluit der Bestendige Afvaardiging recht te spreken ; (zie verbreking 19 Feb. 1923. Pas. I. 196 ; 8 Maart 1926. Pas. I. 279 ; 30 Jan. 1933. Pas. I) ;

I. *Over de bevoegdheid der bestendige afvaardiging :*

Overwegende dat de beraadslagingen van den gemeenteraad op 29 December 1931 en 5 October 1933 gevallen door het koninklijk besluit van 12 December 1933, dat goedkeuring verleent, samengevat werden en dat bijgevolg de goedkeuring op beiden draagt, uitgezonderd nochtans het cijfer der verdelingstaks voorkomend in de beraadslaging van 1931 welke teruggebracht wordt op 25.000 fr. te verdeelen tusschen de brouwers in verhouding van het verklaard graan gedurende het jaar dat de fabricatie voorafgaat, volgens aangifte bij de accijnzen ;

Overwegende dat de Bestendige Afvaardiging van den Provincieraad slechts bevoegd is om recht te doen over rechtstreeksche belastingen (art. 1 der wet van 22 Juni 1865, 40 der wet van 30 Juli 1881) ;

Overwegende dat de aard der belastingen niet uitsluitelijk afhangt van den grond der belasting zoo reklamante zich dien grond inbeeldt en geenszins van den maatstaf der verdeling ; dat de rechtstreeksche belastingen gekenmerkt worden door de volgende bestanddeelen ;

1. zij worden rechtstreeks geheven ten laste van den belastingschuldige,

2. zij worden geheven krachtens een regelmatige jaarlijksche inboeking gedaan ten rolle of ten kadaster, uitvoerbaar verklaard door de daartoe aangestelde overheid of ambtenaar,

3. zij worden vastgesteld voor een zeker tijdvak en slaan bijgevolg een gedeelte aan van de inkom-

ten der belastingschuldigen, zij worden aldus aan een bestendigen toestand toegepast; niet aan een toevallig of voorbijgaand feit;

Overwegende dat de gewraakte verdelingstaks berust, zooals het uit den tekst der gemeenteverordening voorkomt, op de uitoefening door zekere nijveraars in de gemeente gevestigd van het bedrijf van brouwer; zij slaat hun industrieel vermogen, respectievelijk in verhouding van het door hen verklaard graan, die vorm van verdeling der taks zijnde aangenomen als de meest billijke tot berekening van dit vermogen, buiten elke inachtneming van gefabriceerde producten of behaalde winsten; de grondslag der belasting is dus niet het toevallig en voorbijgaand feit der infabricatiestelling, noch de hoeveelheid der verkochte producten;

Overwegende dat de overige kenteekens der rechtstreeksche taks voorhanden zijn: de rol der verdeling wordt ieder jaar door den gemeenteraad opgesteld en door de Bestendige Afvaardiging uitvoerbaar verklaard;

Zij wordt rechtstreeks geheven op den nijveraar en slaat jaarlijks een gedeelte aan van zijn bestendig inkomen dat uit zijn bedrijf zelf spruit; dat die belasting alsdan voorkomt als een rechtstreeksche gemeentebelasting waarvan de wettelijkheid aan de Bestendige Afvaardiging diende onderworpen te worden;

Overwegende dat de rechtspraak aanneemt dat een verdelingstaks van rechtstreekschen aard is (Verbreking 3 November 1925 Pas. 1936 I. 141; id. 19 Mei 1924 Pas. 1924-I-353; Beroep Brussel, 18 Mei 1926 in z. Bailleux Commune de Ransart);

Overwegende dat reclamante, met haar geschil voor het Hof van Beroep te brengen, stilzwingend erkent dat het over een rechtstreeksche taks gaat, daar het Hof van beroep niet bevoegd zou zijn zoo het geschil een onrechtstreeksche taks voor onderwerp had;

II. — Overwegende dat ten onrechte reclamante beweert dat die belasting feitelijk een bij de wet van 18 Juli 1860 afgeschaft en verboden octrooi-recht zou uitmaken, verdoken onder den vorm van een zoogezegde rechtstreeksche belasting;

Overwegende dat onder octrooirechten dienen verstaan verbruikstaksen die het product zelf bezwaren en er den kostprijs van verhoogen (Cass. 3 November 1925 P. 1926 I.41) aldus den verbruiker treffend in laatst geding;

Overwegende dat in het huidig geval de belasting geen rechtstreekschen en op mathematische wijze becijferbaren invloed kan hebben op den verkoopprijs van het product, dat op het oogenblik van de terroelstelling de hoeveelheid der gebrouwde bieren niet gekend is en dat de fabricant op dat oogenblik niet bij machte is de gevolgen er van den verbruiker op te leggen; dat hij zelf de taks schuldig is welk ook het bedrag weze der gebrouwde bieren vatbaar voor verbruik, de maat der verdeling zijnde slechts een benaderend indice van de bedrijvigheid der uitbaters die alleen door de belasting getroffen worden; (Verbreking 12 Mei 1888 Pas. 1888-I-231; Verbreking 24 Juni 1907

Pas. 1907-I-301; Giron: Dictionnaire de Droit administratif, V° taxes communales N° 6);

In tegenstelling met het accijnsrecht is de verdelingstaks bij het begin van het dienstjaar vastgesteld ten laste van de brouwers die reeds het vorig jaar in de gemeente hun bedrijf uitoefenden en zij wordt onder hen verdeeld naarmate hun aankopen gedurende dit vorig jaar;

Overwegende overigens dat octrooirechten essentieel het karakter dragen van onrechtstreeksche belastingen en dat uit hierboven aangehaalde uiteenzetting wordt afgeleid dat die taks van rechtstreekschen aard is;

III. — Overwegende dat reclamant beweert dat de belasting gestemd zou zijn geweest na het wettelijk financieel dienstjaar 1932, 't zij den 5en October 1933; dit in strijd zijnde met art. 134 der gemeentewet (Zie Verbreking 20 Juli 1925 Pas. 1925-I-381; Revue de l'administration 1926 p. 68);

Overwegende dat de belasting gestemd werd op 29 December 1931, binnen den wettelijken termijn voor het dienstjaar 1932; dat zij goedgekeurd werd bij koninklijk besluit van 12 December 1933 met terugwerkende kracht, samen met die van 5 October 1933 die de eerste herziet en dat het koninklijk besluit beide beraadslagingen waarvan het principieel goedgekeurd wordt alsook het dienstjaar van ingang der iaks, slechts het bedrag er van wijzigt;

Overwegende dat de regel der eenparigheid der belasting niet gekrenkt wordt door de omstandigheid dat eene gemeentetaks, in de begrooting van een zeker dienstjaar voorkomend, slechts gedurende het volgend jaar wordt goedgekeurd en daardoor slechts na het dienstjaar in werking kan worden gesteld; (Verbreking 25 Jan. 1936 Pas. 1926-I-195; Rev. Comm. 1922 p. 260; Rev. Administration 1922-447);

Dat de heffing der belasting geschiedt niet krachtens de goedkeuring maar krachtens het goedgekeurd reglement met hetwelk het koninklijk besluit een geheel vormt, de dagtekening er van zijnde den dag van het reglement zelve dat het uitgangspunt van de verschuldigde belasting bepaalt;

Overwegende dat door reclamant niet wordt opgeworpen dat de bestreden taks niet in de begrooting van het jaar 1932 zou voorkomen;

IV. — Overwegende dat uit een proces-verbaal van onderzoek den 19 December 1931 opgesteld, blijkt dat de burgemeester der gemeente Willebroeck afgevaardigd werd door het Schepencollege om over te gaan tot een onderzoek nopens het voorloopig besluit d.d. 3 December 1931 tot heffing, gedurende het jaar 1932 van de taks op de bierbrouwerijen; dat dit verslag de toegekomen reclamen aanduidt en de bevestiging inhoudt dat het onderzoek op de gewone wijze afgekondigd en opgesteld werd; dat artikel 135 der gemeentewet aldus volkomen nageleefd werd;

Om deze redenen:

Het Hof,

Gezien art. 4, 30, 34 tot 37, 64 der wet van 15 Juni 1935,

Gehoord in openbare terechtzitting het verslag van den heer d.d. Voorzitter, Raadsheer de Potter, en het eensluidend advies van den heer Advocaat Generaal Gollard, aanvaardt het verhaal;

Verklaart het ongegrond en verwijst beroepster in de kosten.

310

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

6e Kamer. — 5 Juni 1937.

Voorzitter : M. Simon.

Raadsheeren : MM. Delvaux en Ooms.

Advocaat-generaal : M. De Vooght.

Pléiters : Mrs Sneyers en Van Oekel.

HANDELSRECHT. — WISSEL GETEEKEND «VOOR AVAL». — HANDELSDAAD. — AVAL IS AAN TITEL, NIET AAN PERSOON VERBONDEN.

De ondertekenaar «voor aval» van een wissel, zelfs al is hij geen handelaar, verricht een handelsdaad en is daarvoor aan de bevoegdheid der Handelsrechtbank onderworpen.

De waarborg door onderteekening voor «aval» verstrekt, is aan den «titel» (wissel) verbonden en geenszins aan den persoon. Hij staat en vervalt dus met dezen titel.

Indien de rechtsvordering wordt gesteund niet op den «voor aval» ondertekenden wissel, maar op een notarieele akte van kredietopening kan die waarborger «voor aval» niet in betaling aangesproken worden.

Curator S. t/ V. L. en V. L.

Gezien in regelmatig vorm voorgebracht het vonnis waarover beroep door de Handelsrechtbank van Antwerpen verleend op 12 Februari 1936.

1) De feiten :

Aangezien bij akte door het ambt van Mr Paul Van Winckel, notaris te Antwerpen, verleden op 20 Januari 1932, eerste beroepene Van Lantschoot Wilfried, verklaarde zijnen eigendom met aanhoorigheden te Sint Pieters-Jette «te hypothekeeren en in pand te stellen in voordeel der N. M. Hypotheekbank» (thans beroepster) en dit als pand en waarborg der wedergaaf en terugbetaling van alle sommen, zoo in kapitaal als in intresten en aankleven, welke zouden verschuldigd zijn of worden door voornoemden heer Van Lantschoot aan gezegde N. M. voor een kapitaal, bedrag van 80.000 frank, hetzij uit hoofde van geldleeningen, voorschotten, escompten, kredietopeningen en uit welken anderen hoofde ook;

Aangezien tengevolge van voorschreven akt eerste beroepene vier formules van wissels, elk groot 20.000 frank heeft ondertekend als acceptant, dewijl zijne zuster, tweede beroepene, dezelfde handteekende «voor aval»; dat die documenten in handen der bank zijn gebleven en, bij haar faillissement, door den curator, appellant, werden gevonden, zonder van het handteeken der bank, als trekker te zijn voorzien;

Aangezien de vervaldagen dezer wissels gesteld

waren op 4 achtereenvolgende jaren : van 1932 tot 1935 telkens op 8 December.

2) De eischen :

Aangezien beroeper op 9 en 10 October 1935 de beroepene solidairlijk daagde om «aanlegger qq. thans beroeper, te betalen de som van 89,066 frank, zijnde het bedrag, vermeerderd met de conventionele intresten, van drie afkortingen ieder van 20.000 fr. ; respectievelijk vervallen op 8 December 1932, 1933 en 1934, op eene leening van 80.000 fr. welke, naar de bewering van eischer qq., de eerste verweerder — thans beroepene — op 8 December 1931 ontvangen heeft van de N. V. de Hypotheekbank thans in falig, en waarvan de tweede verweerder — tweede beroepene — de terugbetaling heeft gewaarborgd;

Aangezien eene tweede vraag, ingeleid bij explooten van 28 en 30 December 1935 de veroordeeling beoogt van verweerdens — thans beroepenen — om den beroeper qq. thans aanlegger — te betalen de som van 20.000 frank, zijnde het bedrag van eenen wissel geaccepteerd door eerste verweerder Van Lantschoot en geavaliseerd door tweede verweerder, weduwe Van Linden, genoemd bedrag daartellende de vierde en laatste afkorting van 20.000 frank vervallen op 8 December 1935 op de leening waarvan kwestie;

Aangezien beide gedingen ontstaan zijn uit een en dezelfde leening, en tot de teruggaaf derzelve strekken, dat zij dus innig verknocht zijn en het vonnis a quo ze met recht heeft samengevoegd;

A. Voor wat den eersten eisch betreft :

Aangezien tweede beroepene, weduwe Van Linden, zelf handel drijft; dat diensvolgens alle verplichtingen door haar aangegaan als van commercieelen aard dienen aanzien, volgens art. 2 van het handelswetboek, ten ware het tegendeel bewezen werd;

Aangezien met een kontrakt te waarborgen men eene hoofdobligatie bijtreedt, en men zich, ten aanzien van den schuldeischer dezer obligatie, verplicht deze, bij gebreke van den hoofdschuldenaar, te vervullen, dat zodoende, met zijn aval op een handelseffekt te geven, men met den hoofdschuldenaar medewerkt om eene handelsdaad te plegen, en uit dien hoofde men onderworpen is aan de bevoegdheid der commercieele juridictie, zelfs indien men persoonlijk geen handelaar was (Brussel, 6 Februari 1873, P. B. V°. Avalnota 1, onder N° 3, blad 619);

Aangezien aldus ten onrechte, de eerste rechter het aval der tweede beroepene aanzien heeft als eene verplichting van burgerlijken aard, en diensvolgens aan de gezamenlijke vordering, ingeleid door dagvaardingen van 9 en 10 October, een gemengd karakter heeft toegeschreven waaruit hij zijne onbevoegdheid heeft afgeleid;

Aangezien «het aval» bestaat in de solidaire waarborg der verplichtingen door een of meerdere ondertekenaars van eenen wissel aangegaan; dat, van het oogenblik af dat de wil vaststaat die waarborg te verlenen, niet op onbepaalde manier, voor hetzij welke verplichtingen door een ander aange-

gaan, of aan te gaan, maar voor de verplichtingen tot dewelke deze zich bepaald verbonden heeft als ondertekenaar van eenen wissel, er aval bestaat, hetgeen de rechtspraak weergeeft bij middel van dit, misschien wat onduidelijk maar in den grond zeer juist gezegde: « de waarborg is aan den titel verbonden maar geenszins aan den persoon (dela lettre de change J. Fontaine, N° 746);

Aangezien de waarborg van tweede beroepene aldus alleenlijk berust op de wissels door eerste beroepene als acceptant ondertekend, en al dan niet eenig uitwissel zal hebben, volgens het lot door gezegde wissels ondergaan.

B. Voor wat den tweeden eisch betreft :

Aangezien de eisch ingeleid bij dagvaarding van 28 en 30 December 1935, steunt op den vierden wissel door eerste beroepene geaccepteerd, door de curator q.q., voor de bank geteekend, en vervallende met 8 December 1935; dat het bedrag van dien wissel, zijnde 20.000 fr., volgens beroeper q.q., het saldo moet daarstellen der wedergave voorzien voor het ontleend kapitaal van fr. 80.000;

Aangezien het vaststaat dat gezegde wissel niet in omgang werd gezet, steeds in handen der bank gebleven is en thans nog berust, zoodat het geding ontstaan en steeds hangend is tusschen trekker en acceptant.

Aangezien zoo het faillissement van den trekker de acceptatie van den wissel opgevolgd heeft, men besluiten moet, wegens de analogie die bestaat op het plan der formeele verplichtingen tusschen de acceptatie en de kredietopening (de acceptant die geene provisie heeft doet aan trekker een geldvoorschot) dat het faillissement van den trekker tusschen hem en getrokkenene een einde stelt aan de verplichtingen van dezen laatsten, maar dat het nochtans aan den curator van het faillissement vrijstaat het debat ten gronde te voeren en den acceptant te doen veroordeelen op basis der provisie (De la lettre de change, Jules Fontaine, N° 436);

Aangezien diensvolgens de eerste rechter met reden beroeper heeft toegelaten de werkelijkheid der leening, door eerste beroepene ontkend, en haar juist bedrag vast te stellen bij de door hem bepaalde bewijsmiddelen; dat het deskundig onderzoek door hem bevolen, in zake ingeleid op 28-30 December 1935, voor dezelfde redenen dient uitgebreid en toegepast in het geding ontstaan ten gevolge der dagvaardingen van 9 en 10 October 1935;

Aangezien de zaak gesteund gaat op den notarielen akt die een kredietopening voorziet en de navorschingen van deskundigen aard de verwezenlijking van dit krediet moeten, al dan niet, vaststellen; dat diensvolgens het geding zich afhandelt buiten alle inachtneming der wisselbrieven; dat het aval door tweede beroepene gegeven, uitsluitend aan die wisselbrieven verbonden was, en, daar deze in zake niet in aanmerking komen, de solidairlijke waarborg, door tweede beroepene gegeven bij gezegd aval, insgelijks moet wegvallen;

Aangezien eerste beroepene nog aanvoert, zonder

echter het te bewijzen dat hij bij inleidende dagvaarding van November 1935 bij de burgerlijke Rechtbank van Brussel zijne vraag tot het bekomen van hypotheccair moratorium ingediend heeft;

Aangezien deze vraag als zeer zonderling voorkomt, als volkomen in tegenstrijdigheid met de houding van gezegden beroepene die alle schuld loochent, en in zijne besluiten voor het Hof, nog verklaart « ten stelligste te ontkennen eene leening te hebben aangegaan zooals zij is omschreven in de inleidende dagvaarding »;

Aangezien ten andere de Rechtbank voor dewelke de eisch zou gebracht worden niet bij machte zou zijn eene beslissing te nemen alvorens het bestaan en het juist bedrag der schuld vaststaat, daar deze in aller eerste orde in aanmerking komt bij haar zelve en daarenboven het betaalvermogen van den schuldenaar beïnvloedt, betaalvermogen dat ten gronde ligt van het recht op het hypotheccair moratorium, volgens de bepalingen der wet van 27 Juli 1934;

Om deze redenen :

Het Hof,

Voegt herhaaldelijk samen voor zooveel nodig, als innig verknocht de vorderingen ingeleid bij exploitatie van 9-10 October 1935 en van 28-30 December 1935 reeds door den eersten rechter samen gevoegd, en,

Gehoord den heer advocaat-generaal De Vooght in zijn grootendeels eensluidend advies in openbare zitting gegeven, ontvangt het beroep en er recht op doende, alle tegenstrijdige en verdere besluiten afgewezen, doet het vonnis a quo te niet in zoverre de eerste rechter zich onbevoegd verklaart in zake ingeleid bij dagvaarding van 9-10 October 1935, bevestigt gezegd vonnis in zijne uitspraak tusschen beroeper en eerste beroepene Van Lantschoot Wilfried in het geding ingediend op 28-30 December 1935;

En de zaak, ingeleid bij dagvaarding van 9-10 October 1935 tot zich trekkende, zegt den eisch door beroeper tegen tweede beroepene Weduwe Van Linden, in beide gedingen ontvankelijk, doch ongegrond, en wijst diensvolgens beroeper qq. van dezen eisch af;

En uitspraak doende tusschen beroeper en beroepene Van Lantschoot Wilfried, verklaart de vragen op 9-10 October 1935 en 28-30 December 1935 ontvankelijk, en alvorens er recht over te doen ten gronde stelt aan als scheidsrechter-verslaggever, den heer K. Uyttenhoven, Zonnehuis, Ranst, reeds door den eersten rechter aangeduid, met de zending door denzelfden rechter omschreven, met toevoeging nochtans van het vaststellen der rekeningen der partijen onder hen en van het bedrag van de schuld door tweede beroepene gebeurlijk schuldig gebleven;

Beveelt dat het met reden bekleed verslag zal neergelegd worden ter griffie van het Hof; Voorbehoudt de kosten.

311. HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

10e Kamer. — 11 Juni 1937.

Voorzitter : Graaf de Lichtervelde.

Raadsheeren : MM. Van Laethem en De Beus.

Pleiter : Mr Gryspeerdt.

BETAALD VERLOF. — WET VAN 8 JULI 1936. — GOEDE TROUW.

De strafbepalingen voorzien door de wet van 8 Juli 1936 op de betaalde verlofdagen dienen slechts toegepast wanneer de kwade trouw van betichte vaststaat. Zulks blijkt ten overvloede uit de voorbereidende werken der wet.

Severens t/ O. M.

Aangezien het beroep regelmatig is :

Gelet op de verklaringen door betichte tijdens het vooronderzoek gedaan en welke hij bij de behandeling der zaak voor het Hof bevestigde ;

Overwegende dat, bij de toepassing der straffen gesteld door art. 10 der wet van 8-7-1936 op de inbreuken welke tegen beklaagde ingebracht worden, dezès goede trouw in acht dient genomen, zooals duidelijk voorkomt uit de verklaringen tijdens de besprekingen voor Kamer en Senaat afgelegd ; (zie : Parlementaire behandelingen : Kamer van Volksvertegenwoordigers : vergadering van 27-6-1936, bl. 84 ; de heer Delattre, minister : « Il faut évidemment tenir compte de la bonne foi du patron ; c'est l'évidence même, mais c'est l'affaire des tribunaux ». Senaat. Vergadering van 3-7-1936 ; bl. 58 : M. Lohest, rapporteur : « en matière sociale, les sanctions sont d'une application plus difficile qu'en matière pénale ordinaire. Pourquoi ? Parce qu'il ne s'agit pas du dol du délinquant de droit commun et, comme l'a très bien dit l'honorable Ministre en commission, la sanction doit atteindre uniquement la mauvaise volonté ») ;

dat daaruit volgt, zooals uit de onderrichting der zaak, dat de inbreuken op de wet van 8-7-1936 ten laste van beklaagde gelegd dezen niet kunnen aangerekend worden :

Om deze redenen :

Gelet op de artikels.....

Het Hof ontvangt het beroep, bekrachtigt het bestreden vonnis, enz.

NOTA. — Dit arrest bekrachtigt een vonnis der Correctionele Rechtbank te Antwerpen.

312

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE BRUGGE

24 Juni 1937.

Referendaris : M. Maertens.

Pleiters : Mrs De Raedemaeker en Bernolet.

VENNOOTSCHAP IN GEMEENSCHAPPELIJKE NAAM. — VEREFFENING. — BEVOEGDHEID TOT AFSTELLING VAN VEREFFENAAR. — FAILLISEMENT. — VONNIS BIJ VERSTEK. — VERZET NIET ONTVANKELIJK.

Een vereffenaar aangesteld voor de vereffening van een vennootschap in gemeenschappelijke naam kan alleen worden afgesteld door een beslissing van de algemeene vergadering.

Een algemeene vergadering kan slechts door den vereffenaar worden bijeengeroepen omdat hij alleen het werktuig van handeling van de vennootschap is.

De afstelling enkel ondertekend door alle vennoten is diensvolgens nietig en van geener waarde.

De partijen welke regelmatig gedagvaard zijn in failliet, en welke niet verschenen zijn, kunnen geen verzet aantekenen tegen het vonnis dat hen in faillissement verklaart. Het eenige middel van verhaal dat ter hunner beschikking staat is het beroep tegen het vonnis dat het faillissement verklaarde.

Bossaer & Co t/ Collin en Botte q.q.

Herzien het vonnis van 10-6-1937 waarbij de faling van verzetters uitgesproken werd tegensprekelijk jegens den vereffenaar Couvreur bij verzet jegens de vennoten ;

Gezien het exploit van verzet op 11-6-37 beteeënd door Ant. Mestdagh, deurwaarder, te Brugge, aldaar geboekt den 12-6-37, kost 15 frank, en dat wat door Jos. Luyten, op 12-6-1937 beteeënd werd, deurwaarder te Borgerhout, geboekt te Antwerpen, den 14-6-1937, kost 15 fr., waarbij beweerd wordt dat Couvreur tijdens het vonnis geen vereffenaar meer was, dat Mr. Collin geen schuldeischer is, en dat de vennoten sedert meer dan 6 maanden geen vennoten meer zijn ;

Gehoord ter openbare terechtzitting, in het Nederlandsch, het verslag van den aangestelden rechter en de besluiten van partijen, Mr. de Raedemaeker echter in het Fransch pleitende.

Over de ontvankelijkheid van het verzet.

1) van den beweerden vereffenaar Camiel Bossaer.

Aangezien op 27 Mei 1937, ten verzoeken van de vennoten, Cyr. Demey, deurwaarder te Brugge, een onderhandsche akte van 23 Mei 1937 beteeënd heeft aan Mr. Desiré Couvreur, vereffenaar van de vennootschap, geboekt te Brugge, den 28 Mei 1937, kost 15 fr.; hem verklarende dat zij een einde stellen aan zijn opdracht van vereffenaar ;

Dat deze onderhandsche akte in het *Staatsblad* van 5 Juni 1937 overgedrukt werd en bijgevolg slechts op 10 Juni kon ingeroepen worden, hetzij 5 dagen na de bekendmaking, zoodat de vennootschap alleszins geldig betrokken werd in den per van Mr. Couvreur, dat de vennoten hierin verklaren dat zij beslist hebben een einde te stellen aan het mandaat van vereffenaar van den heer Desiré Couvreur, en dat zij in zijne plaats met dezelfde bevoegdheden den heer Camiel Bossaer aangesteld hebben ;

Aangezien, noch de hoofdeischer, noch de curator, uitdrukkelijk de geldigheid van deze beslissing bestrijden; nochtans dat de rechtbank ze moet onderzoeken om te weten indien het vonnis van 10 Juni 1937 tegensprekelijk gewezen werd of bij verstek; in andere woorden indien Couvreur geldig de

vennootschap vertegenwoordigd heeft vóór de rechtbank;

Aangezien de vereffenaar aangesteld en afgezet wordt door de vennootschap, 't is te zeggen door de algemeene vergadering der vennootschap, doch niet door de vennoten ;

Dat de algemeene vergadering slechts door den vereffenaar kon bijeengeroepen worden, omdat hij alleen het werktuig van handeling van de vennootschap is, of bijaldien hij wederrechterlijk weigert het te doen, door een beslissing van den rechter;

Aangezien de wetgever gewild heeft dat er een beraadslaging, over deze gewichtige beslissing zou gehouden worden, als waarborg tegen overijling; dat in voorhanden geval het ongetwijfeld wenschelijk geweest ware dat de vereffenaar kon weten wat er beraamd werd om dan aan de vennoten te herinneren hoe zij aan hoofdeischer beloofd hadden, hem vereffenaar te behouden tot waarborg van de schuldvordering van Mr. Collin;

Dat de vennoten misschien zouden gezwicht hebben voor het gevaar van deze verbintenis te verbreken, Couvreur zouden behouden hebben als vereffenaar en er dan geen vraag tot falingsverklaring zou voorgebracht geweest zijn ;

Aangezien de vennoten door den vereffenaar niet tot een algemeene vergadering bijeengeroepen werden, en dat zij zelfs geen vergadering gehouden hebben;

Aangezien de afstelling van Couvreur onwettig is en dat hij regelmatig de vennootschap in rechten vertegenwoordigd heeft; dat het vonnis tegen de vennootschap dus tegensprekelijk geveld werd en dat het door haar niet kan aangevallen worden bij middel van verzet, zooveel te min dat het verzet gedaan wordt door iemand die geen vereffenaar is en de vennootschap niet kan verbeelden.

2) van de vennoten.

Aangezien hoofdeischer en de curator beweren dat luidens het art. 473 der faillietwet, de vennoten geen verzet mogen doen, omdat zij gedagvaard werden en niet verschenen zijn;

Waarop verzetters antwoorden dat zij niet het verzet van derden gebruikt hebben, doch het verzet van het gewoon recht;

Aangezien de faillietwet een nieuwe en uitzonderingsproceduur ingesteld heeft, die van openbaar belang is en stipt moet nageleefd worden;

Dat waar het verzet inricht voor het faillietverklarend vonnis, er geen ander soort verzet kan bestaan;

Aangezien het verzet eerst in het wetboek van koophandel ingeschreven (art. 457), ten voordeele van den gefailleerde, van de aanwezige of vertegenwoordigde schuldeischers, en van alle andere belanghebbenden;

Dat Locré in zijn *Esprit du Code de Commerce*, boek V, bl. 455 schrijft : « Les sections du Tribunal ont dit à ce sujet : Le jugement est susceptible d'opposition et il est convenable de le déclarer. Ce n'est pas qu'on ne puisse présenter par des inductions très raisonnables, la faculté d'opposition

comme résultat du droit commun, mais il suffit que la législation, dont on s'occupe ici, soit nouvelle en partie et d'exception dans sa totalité pour qu'une disposition explicite devienne indispensable;

Het was dus volgens den wetgever van 1807 noodzakelijk te verklaren dat er verzet mogelijk was tegen de faillietverklaring opdat het zou kunnen bestaan;

Locré verhaalt verder: « Le jugement qui déclare tout à la fois l'existence et l'époque de la faillite est éminemment un jugement par défaut, non seulement ceux qu'il intéresse n'ont pas été entendus, ils n'ont pas même été appelés ». Het was dus een verzet van derden;

Aangezien de Fransche wet van 28 Mei 1838 aan de schuldeischers het recht gaf den gefailleerde in faillietverklaring te betrekken, doch aan alle belanghebbenden het recht van verzet toestond;

Dat de Belgische wetgever van 1851 integendeel slechts het verzet toestond aan de belanghebbenden die geen partijen waren in het vonnis van faillietverklaring, het is te zeggen die niet gedagvaard geweest waren om zich ertegen te verweren, aldus op een opmerkelijke wijze afwijkende van de Fransche wet van 1838, die ten grootendeele, tot leidraad gediend had van onze wet, en getrouw blijvende in dezen aan het oude art. 457 ;

Aangezien de wetgever moest verklaren dat het verzet van het gemeen recht toegestaan was, indien hij zulks begeerde; dat hij gehandeld heeft alsof er geen ander verzet bestond dan dit van art. 473 tegen het vonnis van faillietverklaring;

Dat hij het gewoon verzet uitdrukkelijk verboden heeft tegen alle andere vonnissen, die aan de uitzonderlijke proceduur van de faillissementen toebehooren; art. 465 en 504 en het vonnis van bekrachtiging van het concordat.

Aangezien het dus redelijk is te besluiten dat het vervangen van het buitengewoon verhaal van verzet door derden, door een bijzonder recht van verzet, elke andere vorm van verzet uitsluit ;

Aangezien Maertens in zijn *Commentaire sur la loi sur les faillites*, nr 378, alleenlijk van dit verzet spreekt en van geen andere, evenals de rechtspraak aangewezen in het advies van ad, gen. Van Berchem, Belg, Jud. 1874, bl. 1004 bevestigd door het daaropvolgend arrest ;

Dat deze stelling ook in den geest ligt van het arrest Cass. 27 Mei 1880. Pas. 1880-I-bl. 142.

Aangezien de bestreden leer de inrichting van de faillietwet zou storen, daar het verzet soms zou mogelijk blijven tot na de concordataire vergadering;

Aangezien verzetters partijen waren in het faillietverklarend vonnis, daar zij bij dagvaarding geroepen werden om zich er tegen te verweren;

Dat zij tegen dit vonnis geen ander verhaal konden nemen dan het hooger beroep;

Aangezien het verzet van de vennoten niet ontvankelijk is.

Om deze redenen:

De Rechtbank wijst af de verzetten tegen het vonnis van 10 Juni 1937 als niet ontvankelijk;

Zegt dat het vonnis al zijne uitwerkselen zal behouden;

Veroordeelt verzetters tot de kosten van hun verzet.

313

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE GENT

24 April 1937.

Voorzitter : M. Veesaert.

Referendaris : M. Vrebos.

Pleiters : Mrs Renault (Brussel) en De Decker (Gent).

**ONEERLIJKE MEDEDINGING. — AKTIE TOT OP-
HOUDING. — VOORWAARDEN VEREISCHT OM
DEZE IN TE SPANNEN.**

De aktie tot ophouding van daden van oneerlijke mededinging, ingebracht door K. B. van 23 December 1934 om voor den Voorzitter gebracht te worden, veronderstelt dat de besproken daden nog niet hebben opgehouden. Mocht dit het geval zijn, dan kan de partij welke meent schade te hebben geleden, slechts een geding tot schadevergoeding voor de handelsrechtbank inspannen.

Tootal Broadhurst Lee Cy Ltd. t/ De Bruyn.

Aangezien de «Tootal Broadhurst Lee Cy Ltd.» zich steunende op het feit dat verweerder tweemaal : op 1 Februari en op 17 April 1936, weefsels verkocht heeft, die van hare fabricatie niet waren en ze gefactureerd heeft onder de benaming «Tobralco Imitation» en «Torbralco Imit.», hetgeen, beweert zij, daden van oneerlijke mededinging uitmaken, vermits het merk «Tobralco» door haar ter Griffie der handelsrechtbank van Brussel regelmatig neergelegd werd, verweerder vóór ons heeft doen dagvaarden, per exploit van 13 April laatst, om te hooren bevelen dat door hem onmiddellijk een einde zou gesteld worden aan het gebruik van voormelde benaming :

Maar aangezien het Koninklijk Besluit van 23 December 1934, die Ons bevoegdheid toekent om de daden tegenstrijdig met de eerlijke gebruiken in handels- en nijverheidszaken te doen ophouden, dat ten laste van verweerder gelegde feiten nog niet een einde genomen hebben, want; indien de oneerlijke handeling opgehouden heeft, de benadeelde partij enkel een vordering tot schadevergoeding vóór de handelsrechtbank zou mogen instellen (Fredericq, La concurrence déloyale, bl. 68; Coppieters de Gibson, La concurrence déloyale, bl. 299) ;

Dat, in zake, de ingebrachte feiten plaats gehad hebbende over meer dan een jaar en zich, naar het schijnt, sedertdien niet meer herhaald hebbende, de vordering tot het ophouden van die feiten als ongegrond voorkomt ;

Om deze redenen, Wij, Edmond Veesaert, Voorzitter der Handelsrechtbank van Gent, rechtdoende bij toepassing van het koninklijk besluit van 23 Decem-

ber 1934, bijgestaan door S. Vrebos, Referendaris, verklaren den eisch ongegrond, wijzen hem af en veroordeelen eischeres tot de kosten.

314

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN

Eerste kanton. — 21 October 1936.

Vrederechter : M. Raynaud.

PLEITBEZORGER. — HONORARIS. — ADVOKAAT.

De advocaat is niet met zijn cliënt verbonden door een kontrakt van lastgeving; tusschen beiden bestaat een overeenkomst sui generis.

Wanneer niet bewezen wordt dat de advocaat buiten zijn rol van raadsman zou getreden zijn en een persoonlijke verbintenis zou hebben aangenomen tegen een pleitbezorger, is hij niet gehouden honoraria en onkosten van den pleitbezorger te betalen; dit honoraria en deze kosten zijn rechtstreeks door den cliënt verschuldigd.

V. t/ M.

Aangezien de eischeres vertoont dat wijlen Meester R. Steurs door den verweerder in een geding tot verbreking eener huurovereenkomst ten verzoeken van den heer De Ferm, voor de Rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen, en ingesteld tegen de kliente van verweerder, Mevrouw Cluytens-Cottelleer, en verweerder een volmacht drager was; dat uit dien hoofde aan eischeres verschuldigd blijft de som van 130,88 frank;

Aangezien de partijen het eens zijn dat de pleitbezorger de lasthebber is van de klient, die als aanlegger of verweerder vertegenwoordigd wordt door den pleitbezorger voor de Rechtbank;

Aangezien door de rechtsleer en de rechtspraak het kontrakt tusschen advocaat en klient beschouwd wordt als een onbenoemde overeenkomst, een overeenkomst sui generis, en niet als een lastgeving volgens artikels 1984 en volgende van het Burgerlijk Wetboek, noch als verhuring van diensten;

Aangezien ten opzichte van den persoon, die zich tot hem wendt de advocaat zich verbindt de verschillende werkzaamheden van zijn ambt te vervullen, te weten : raadplegen, verzoenen, de zaak ter behandeling voorbereiden, en pleiten, en dit alles volgens de voorwaarden door wetten en traditie voorgeschreven;

Aangezien die overeenkomst altoos volgens rechtsleer en rechtspraak onderworpen is aan particuliere regelen voortspruitende uit de maatschappelijke noodzakelijkheden van het beroep;

Aangezien eischeres het bewijs niet levert dat de verweerder buiten zijn rol van raadsman getreden is en de persoonlijke verbintenis heeft aangegaan ten opzichte van den pleitbezorger om aan dezen zijn eereloon en de kosten te betalen verschuldigd door de klient waarvan de pleitbezorger de lasthebber was en dat hij werkelijk in bevoegde hoedanig-

heid voor de Rechtbank vertegenwoordigd heeft in een geding ingesteld ten verzoeken van Mijnheer De Ferm.

Om deze redenen:

Wij, Jozef Raynaud, Vrederechter van het eerste kanton der stad Antwerpen, verklaren de vordering niet ontvankelijk; wijzen aanlegster af en veroordeelen haar tot de kosten van het geding.

315

GEBRUIK DER TALEN IN GERECHTSZAKEN.

Vanaf het ontstaan van het Rechtskundig Weekblad hebben wij beslist dat enkel rechterlijke beslissingen oorspronkelijk in het Nederlandsch geveld in het Rechtskundig Weekblad zouden gepubliceerd worden. Het is slechts bij uitzondering dat een vertaald vonnis in onze kolommen verschijnt en dan enkel wanneer deze uitspraak betrekking heeft op de toepassing der wet op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Zulks is het geval met de hieronderstaande beslissing van den

WERKRECHTERSRAAD TE BRUSSEL

17 Maart 1937.

Voorzitter: M. J. van Tuyn.

Rechtskundig adviseur: M. R. Logelain.

WET VAN 15 JUNI 1935. — ART. 4. — BRUSSELSCH REGIEM. — KEUS VAN DE TAAI. — RECHTSPERSOON.

Rechtspersonen genieten in dezelfde mate als fysieke personen het voordeel voorzien door art. 4 der wet van 15 Juni 1935, op voorwaarde dat de verklaring vereischt door dit artikel zou geschreven zijn van de hand van een vertegenwoordiger of van een wettig orgaan van deze rechtspersoonlijkheid.

N. N. t/ Alg. Mij van Verzekeringen en Grondkrediet.

Vertaling uit het Fransch.

Aangezien verweerster zich beroept op art. 4 van de Wet van 15-6-1935 over het gebruik der talen in gerechtszaken en vordert dat de procedure in het Fransch zou worden voortgezet;

Aangezien eischer zich daartegen verzet en verklaart dat art. 4 der voormelde wet slechts van toepassing is, indien het zich handelt om een verweerder — fysiek persoon —, die in staat is volledig en eigenhandig de door art. 4 voorziene verklaring te schrijven, ingeval de verweerder niet persoonlijk verschijnt;

Aangezien de tekst van voormeld artikel a prima vista de stelling van eischer schijnt te steunen, doch dat een nadere studie bewijst dat de wetgever zoowel fysieke- als rechtspersonen van deze gunst heeft laten genieten; dat een der commentatoren van de wet, Mr A. van Hoorebeke, verklaart dat rechtspersonen van deze gunst niet kunnen uitgesloten worden, indien de geschreven verklaring van de hand van een vertegenwoordiger of van

een wettig orgaan van dezen persoon is en dat de handteekening vergezeld is van alle noodige formaliteiten om dezen rechtspersoon geldig in rechte te vertegenwoordigen;

Aangezien deze interpretatie met de logica en het gezond verstand overeenkomt; dat casu quo eischer niet bestrijdt dat de verklaring opgesteld en ondertekend is door degene die, volgens de statuten der vennootschap, het recht hebben dezelve in rechte te vertegenwoordigen;

Aangezien bovendien de keus der Fransche taal zich destemee opdringt daar de stukken van het proces bewijzen dat beide partijen deze taal volkomen kennen.

Redenen waarom de Raad zegt dat de procedure in het Fransch zal worden voortgezet.

NOTA. — Hier is voor ons, Vlamingen, een beslissing van het hoogste belang voor het economische leven van Brussel. Indien deze beslissing gevolgd wordt, dan blijft de gansche zakenwereld van Brussel Fransch, ingeval er processen ontstaan. Is deze rechtspraak foutief — wat onze absolute overtuiging is — dan moeten, naar dwingend recht, alle rechtspersonen, of nationaal of vreemd, hun processen in het Nederlandsch voeren, ingeval de dagvaarding in deze taal wordt gesteld.

Men voelt direct welk hoofdbelang het voor Vlaanderen is en men moet den eischer in dit proces dankbaar zijn dat hij deze vraag heeft opgeworpen.

Wat is het doel van de wet van 15 Juni 1935? Het rechtswezen in onze Vlaamsche Landen volkomen te vervlaamschen, d. i. het territoir benoorden den taalgrens. Een uitzondering aan dit territoriaal hoofdbeginsel van het Nederlandsche rechtsleven is de feitelijke toestand van Brussel. Door aan de Franschsprekende bevolking haar taalrechten te geven, heeft de wetgever de keus van de taal gelaten, ingeval de verweerder werkelijk geen Nederlandsch begrijpt. Dit recht, een uitzondering, strict te interpreteren, is vastgesteld in art. 4 al. 2. « De bij de vorige alinea voorziene aanvraag (verandering van taal) wordt mondeling gedaan door den verweerder die in persoon verschijnt; zij wordt schriftelijk ingediend, wanneer de verweerder bij lasthebber verschijnt. Het geschrift moet van de hand zijn van den verweerder en door hem zelf ondertekend ».

Waarom deze strenge formaliteiten? Eigenhandig volledige tekst door den verweerder geschreven.

Omdat wij uit de ervaring van de vroegere wetten over het gebruik der talen in strafzaken weten hoe de wet werd gesaboteerd en hoe Franschonkundige betichten aan de rechtbank vroegen dat hun advocaat in het Fransch zou pleiten. Om aan die onwaardige praktijken een eind te stellen, heeft de wetgever van 1935 deze strenge eischen gesteld.

Dus, wil de wetgever den Nederlandsch-onkundigen verweerder in het Brusselsche beschermen en geeft hem de keus van de taal. Maar alleen een fysiek persoon spreekt een taal; alleen een fysiek persoon kan « in persoon » verschijnen en « mondeling » zijn keus doen; alleen een fysiek persoon kan volledig « een verklaring schrijven »; alleen een fysiek persoon kan een « handteekening » zetten. Een rechtspersoon valt onder het algemeen hoofdbeginsel van de territorialiteit van het Nederlandsch in de Vlaamsche Landen, met inbegrip van het Brusselsche.

Zooniet, welke verandering zou de nieuwe wet in het Brusselsche hebben gebracht? Niets! En Brussel is toch een van de hoofdoelen van ons streven!

De argumenteering van de beslissing van 17 Maart 1937 aannemen — die stout en bont verklaart dat dit de « logica en het gezond verstand » vordert is niet alleen tegenstrijdig met den tekst van de wet, de regels van interpretatie van ons B. W., maar ook met den geheelen geest van onze beweging.

Het commentaar van heer van Hoorenbeke is met zeer veel reserves te lezen, zooals Prof. heer L. Van Bauwel het bemerkt in zijn kritiek in het R. T. v. B. En, trouwens, van Hoorebeke zegt eenszins wat de beslissing beweert; hij bepaalt zich met het artikel te paraphraseren. Deze groote belangrijke vraag van de keus der taal voor rechtspersonen heeft hij niet gezien. Een quid van buitenlandsche maatschappijen? Ook die, zooals trouwens alle vreemdelingen, hebben geen recht van de keus van de taal noch in het Brusselsche noch in de andere Vlaamsche Landen.

De opgeworpen vraag zal ongetwijfeld, vroeg of laat, aan het oordeel van het Hof van Cassatie worden voorgelegd. Tot dus, zullen beslissingen pro of contra uitgesproken worden. Voor ons blijft deze hier medegedeelde beslissing een valsche interpretatie van art. 4 § 2 van de wet.

BIBLIOGRAPHIE

Henri VELGE : L'Organisation professionnelle. — Projet de réalisation en Belgique. (Deuxième édition.) — L'Édition Universelle. S. A. Rue Royale, n° 53, Bruxelles. — 1937.

Geen vraagstuk is actueeler dan de organisatie van de beroepen. De proefnemingen die in sommige landen in de laatste tijden werden genomen hebben ook ten onzent een sterk verlangen doen ontstaan om tot een beroepsorganisatie te komen.

Men kan dit vraagstuk beschouwen eenerzijds van uit een standpunt waarbij men het politiek corporatisme beoordeelt als een van de volmaaktste vormen van de maatschappij; anderzijds kan men echter van oordeel zijn dat een organisatie van de beroepen zeer ernstige gevaren biedt juist omdat ze noodzakelijk zou moeten leiden tot een nieuwe politieke inrichting van den Staat, waarvan we het voorbeeld zien in de dictatuurlanden.

Prof. H. Velge heeft het vraagstuk beschouwd voor ons land, rekening houdend met den politieken toestand en de openbare meening die er heden ten dage heerschen. Hij blijft streng binnen het kader van onze grondwet en zijn werk heeft de zeer groote verdienste dat het, na een grondige en objectieve studie van het vraagstuk, ons een volledig wetsontwerp mededeelt betreffende de beroepsorganisatie, met een uitvoerig commentaar op de voorgestelde artikelen.

Vandaar de indeeling van het werk in twee gedeelten.

Het eerste deel is zuiver theoretisch en geeft ons een schets van de algemeene evolutie der gedachten aangaande de beroepsvereniging. De wettelijke regeling die totnogtoe in sommige landen werd tot stand gebracht wordt dan door den schrijver onderzocht: eerstens het regiem dat zich voordoet in de autoritaire en etatistische landen, Italië, Duitschland, Oostenrijk en Portugal. Daarna de systemen verwezenlijkt in andere staten en gebaseerd op de vrijheid der vereeniging: de Vereenigde Staten, Nederland en de wetsvoorstellen die aanhangig zijn in Frankrijk en in het Britsche Rijk. Ook in België is men niet onverschillig gebleven en de schrijver wijst vooral op het belang van het Koninklijk Besluit van 13 Januari 1935 dat de instelling voorziet van een economische reglementeering der productie en der verdeeling, en waardoor een raad voor betwiste zaken op economisch gebied werd ingericht. De auteur ontleedt ook de verschillende wetsvoorstellen die werden nedergelegd door de vertegenwoordigers van verschillende politieke groepeeringsen.

Na een grondige studie van de juridische verhouding tusschen werkgevers en werknemers in het collectief arbeidskontraat, van de beroepsreglementeering en van de regeling der betwiste zaken op economisch gebied, komt de schrijver tot enkele zeer belangrijke conclusies die de grondslagen vormen van het wetsvoorstel dat hij uitwerkt in het tweede gedeelte van zijn boek.

Prof. Velge constateert dat de periode van het individualisme uit is en dat ze plaats dient te maken voor een economisch en sociaal regiem van beroepsorganisatie, gecontroleerd door den Staat.

De hedendaagsche toestanden hebben een streven in het leven geroepen ter verdediging van de beroepsbelangen in het kader van het algemeen belang; de beroepsorganisatie moet den Staat ontlasten van allerlei taken die vreemd zijn aan zijn zending. Zij moet den sozialen vrede verzekeren, de ongebreidelde mededin-

gingen temperen en de productie in verhouding brengen met de behoeften. Boven de beroepsorganisatie echter dient de Staat een rol van toezicht uit te oefenen. Doch dit toezicht mag er enkel in bestaan de groote lijnen aan te duiden van de economische politiek, de verspreide tendenzen in eenzelfde bedding te leiden zonder in het minst de hierarchie van de beroepsverenigingen te vervangen.

Slechts op deze wijze zal de beroepsorganisatie het individueel initiatief niet dooden, maar integendeel het uitlokken en prikkelen.

Een ernstige verwezenlijking van de beroepsorganisatie is volgens den auteur slechts mogelijk wanneer de openbare meening in belangrijke mate evolueert. De nijveraer en de handelsman mogen in hun concurrent geen vijand zien, doch slechts een werkgenoot die binnen het groote kader van de nationale economie een gelijkaardige functie verricht.

Deze gedachtenevolutie moet tevens gepaard gaan met eene verhooging van den zin voor verantwoordelijkheid en daarom stelt Prof. Velge voor dat de staats-tusschenkomst in geval van crisis afhankelijk zou gesteld worden van de beslissing der beroepsverenigingen die alle in aanmerking komende belangen zullen te wikkelen en te wegen hebben.

Prof. Velge geeft ook aan de beroepsverenigingen een zeer belangrijke moreele rol te vervullen bij de opvoeding der leden van de corporatie. Deze beginselen doen den schrijver verhoppen dat het mogelijk zal zijn in volle vrijheid deze beroepsorganisatie tot stand te brengen door middel van de vrije vereeniging, in de plaats van te moeten vreezen dat zij binnen afzienbaren tijd door de wet en de macht zal worden opgelegd.

Op deze zeer merkwaardige, juridisch uiterst nauwkeurige en moreel zeer hoogstaande uiteenzetting volgt dan het wetsvoorstel uitgewerkt door den schrijver. Dit voorstel bestaat uit 106 artikelen en voorziet de voorwaarden tot vorming van beroepsverenigingen, de voorwaarden tot aansluiting, de mogelijkheden tot federatie van verschillende corporaties, de wijze van beheer en ontbinding. In een tweede titel worden de voorwaarden en gevolgen van het collectief arbeidskontraat onderzocht en de juridische betwistingen des aangaande. De paritaire commissies en hun bevoegdheid worden uiteengezet in de artikelen van den derden titel terwijl titel V zich bezighoudt met de belangrijkste innovatie van het wetsvoorstel: de oprichting van beroepsraden, ten hoogste 25 in getal en die bevoegd zijn om te beslissen over alle aangelegenheden die hen worden voorgelegd door de minister, of door vijf van hun leden. Eindelijk wordt de beroepsreglementatie voorzien, waardoor elke beroepsvereniging het recht heeft te vragen dat de door haar vrijwillig aangegane verplichtingen aan andere gelijkaardige takken van handel en nijverheid zouden worden opgelegd. Elk van de beslissingen van den beroepsraad kan door den Koning in beroepsreglement worden omgezet terwijl een raad voor betwiste zaken op economisch gebied zal uitspraak doen over de betwistingen die aangaande deze reglementeering oprijzen.

Zooals men ziet geldt het hier een volledig uitgewerkt voorstel voor de definitieve regeling van een van de alleractueelste vraagstukken die thans aan de orde van den dag zijn.

Het werk van prof. Velge vormt een buitengewoon te waardeeren bijdrage tot de oplossing er van, bijdrage die met het meeste nut zal gelezen worden door al wie belang stelt in de belangrijke vragen des tijds.

René Victor.

Pedro DELAHAYE : Le Contrat d'Affrètement fluvial. Commentaire de la loi du 5 mai 1936. — Maison Ferdinand Larcier. Brussel. — 1937.

Het commentaar van den Heer Substituut Delahaye op de wet van 5 Mei 1936 betreffende het bevrachtingskontraakt voor de binnenscheepvaart is volledig, zake-lijk en uitermate klaar. Het is een commentaar op den tekst der wet in de volgorde van de artikelen en hoe-wel thans meestal de systematische bewerking verko-zen wordt boven de artikelsgewijze bespreking, biedt toch voor de practicus de methode welke de auteur heeft gevolgd, zeer belangrijke voordeelen. Het is voor de praktijk dat in hoofdzaak het boek geschreven is. De wettelijke bepalingen worden uitvoerig toegelicht door uittreksels uit de voorbereidende werken van de wet die de duidelijke beschouwingen welke de schrij-ver zelf maakt over elk van de artikelen, op gelukkige wijze aanvullen.

In een lyrische voorrede schreef Mr. Constant Smeesters met warm enthousiasme den lof van het werk van den Heer Delahaye. Zelden werd deze lof meer ten volle verdiend.

J. M.

Henry SOUMAGNE : Pour ou Contre. La Gazette des palais 1935-1936. — Maison Ferd. Larcier. Bruxelles. — 1937.

Het tragische van de dagelijksche gebeurtenissen op het Gerechtshof heeft ook zijn keerzijde. Duizend anecdoten vinden hun oorsprong in het leven op het gerechtshof. Wanneer sommige tooneelen pijnlijk in onze ziel schrijven, doen andere ons weer schateren of glimlachen. De bedrijvigheid der rechterlijke wereld is een cosmos op zichzelf, met een eigen atmosfeer. Deze atmosfeer verschilt dan nog terdege van het eene ge-recht tot het andere.

Henri Soumage heeft getracht deze atmosfeer vast te leggen voor Brussel, tijdens de jaren 1935-36. Het geeft ons het meest pikante van de bijzonderste processen die werden gepleit en hij schildert ons rechters en advocaten met allerlei kleine sprekende details. Soms strijkt hij den balsem der vereerende waarde-ring, dan weer hanteert hij ongenadig de roede en spaart hij niets of niemand.

Het geheel zal ongetwijfeld met het grootste genoegen gelezen worden door al wie deelachtig is aan het rechtsleven omdat men, spijsvele kleine kanten, voelt dat hier iemand aan het woord is die hartstochtelijk houdt van het leven op het Paleis en aan wiens scherp oog zoomin de grootsche als de kleine zijde er van ontsnaapt.

INGEZONDEN BIJDAGEN

WET BETREFFENDE DE ALGEMEENE FISCAL E AMNESTIE

Deze wet van 7 Mei 1937 verschenen in het Staatsblad van 13, verleent kwijtschelding ten beloope van eene som van vijf duizend frank voor alle straffen opgelopen wegens overtreding in fiscale zaken ge-pleegd vóór 4 November 1936.

Om van deze wet te genieten, moet de belasting-schuldige binnen de drie maanden het overige der boete of straf betalen met de kosten en de renten.

Daarenboven zoo de veroordeelde voor de hoofdstraf, eene niet voorwaardelijke gevangenzitting opliep, is de wet voor hem van geen toepassing. (Zie art. 2.)

Deze wet op louter fiscaal strafrechterlijk oogpunt beschouwd, zal van weinig nut wezen.

Inderdaad, daar de voorwaardelijke veroordeeling uit-gesloten is voor overtredingen in zake vervoer en bezit van alcohol alsmede voor de geheime stokerij en de wet op de saccharine bestaat er geen amnestie voor de boete.

In zake douanen kan zij wel eens bij uitzondering van toepassing zijn, zoo de voorwaardelijke veroordeeling geveeld werd. Bijzonder wat aangaat de wet op het debiet van alcohol, van 29 Oogst 1919, voor het schen-ken en het bezit van alcoholische dranken bij herber-giers, wordt de boete van 5000 fr. kwijtgescholden zoo de overtreding begaan werd vóór 4 November 1936 en nog verschuldigd is, omdat deze wet geene hoofd-gevangenisstraf voorziet.

Maar de sluiting van het debiet wordt niet door deze wet kwijtgescholden omdat de amnestie slechts geldt voor de boete.

J. Wilmots.

WETGEVING

WET van 14 Juni 1937, tot vestiging van een speciale en uitzonderlijke belasting op de winsten uit zekere valuta-speculaties.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. Voor het dienstjaar 1937, wordt uitsluitend ten behoeve van den Staat een speciale en uitzonder-lijke belasting op de winsten uit zekere valuta-specu-laties gevestigd.

Die belasting wordt bepaald op 20 t. h. van het be-drag der sommen zich betreffende, gedurende het tijd-perk van 1 November 1934 tot en met 29 Maart 1935, op :

1° Allen verkoop op termijn, in België of buitens-lands, van Belgische franks tegen buitenlandsche de-viezen;

2° Allen aankoop, in België of buitenslands, contant of op termijn, van buitenlandsche deviezen of goud.

Deze operaties dienen te worden beschouwd zonder inachtneming van den uitslag van alle andere hande-lingen van den belastingplichtige of van derden.

Art. 2, § 1. De belasting wordt niet toegepast op :

1° De verkoopen van Belgische franks, wanneer die operaties vóór 29 Maart 1935 haar verloop kregen; de aankopen van buitenlandsche deviezen door middel van andere buitenlandsche deviezen of van goud in het bezit van den belastingplichtige op 1 November 1934;

2° De buitenlandsche deviezen en het goud aange-kocht, of de Belgische franken verkocht om te voor-zien in beroepsverplichtingen of om zich beroepshalve tegen wisselrisico te dekken, tot een overeenstemmend bedrag, luidend in buitenlandsche deviezen, indien het bewijs wordt geleverd :

Hetzij dat het bestaan van die verplichtingen of van dit risico werkelijk van vóór 29 Maart 1935 dagteekent en de betrokkene werkelijk op het bepaalde tijdstip zich van die verplichtingen heeft gekweten;

Hetzij dat het bedrag der deviezen of van het goud

niet met 15 t. h. het gemiddelde overtreft der buitenlandsche deviezen of van het goud die, op 31 Maart van elk der jaren 1932, 1933 en 1934, in handen van den belastingplichtige waren om te voorzien in het wisselrisico van handels- of nijverheidsoperaties die aan zijn beroep verbonden zijn. Voor de belastingplichtigen die na 1 Januari 1932 hun beroep hebben aangevangen wordt het gemiddelde vastgesteld door gelijkstelling met hetgeen werd aangenomen voor de belastingplichtigen die hetzelfde beroep of bedrijf onder dergelijke voorwaarden uitoefenen.

Dit met 15 t. h. verhoogd gemiddelde kan slechts verminderd worden, in de mate waarin het, uiterlijk op 31 Maart 1936, werd besteed voor de vrijstelling van beroepsverplichtingen, tot een in vreemde deviezen luidend overeenstemmend bedrag.

De beroepsverplichtingen waarvan sprake in vorenstaand lid kunnen alleen worden ingeroepen door natuurlijke of rechtspersonen die een handels- of nijverheidsbedrijf uitoefenen omvattende gewoonlijk aankopen van goederen en van waarden waarvan de prijs in buitenlandsche deviezen luidt;

3° De aankopen van goud of van buitenlandsche deviezen bestemd om te voorzien in de terugbetaling van hypotheaire leeningen aangegaan vóór 1 November 1934, terugbetaalbaar in goud of buitenlandsche deviezen of met wisselwaarborg, mits de terugbetaling op het door het contract bepaalde tijdstip in goud of in buitenlandsche deviezen geschied zij;

4° De door den belastingplichtige zelf vóór 29 Maart 1935 in Belgische franks omgezette buitenlandsche deviezen;

5° De aankopen van goud wanneer dit metaal, hetzij door den betrokkene vóór 29 Maart 1935 werd wederverkocht, hetzij voor industriële omvormingen werd aangekocht, voor zoover de aangekochte hoeveelheid werkelijk, ten laatste op 31 December 1935, door den belastingplichtige zelf tot industriële omvormingen werd aangewend.

§ 2. De bewijslast omtrent het bestaan der in § 1 van dit artikel bedoelde feiten berust op den betrokkene.

Art. 3, § 1. Zijn de speciale en uitzonderlijke belasting verschuldigd, de natuurlijke of rechtspersonen, van om 't even welke nationaliteit, die in België, gedurende het tijdperk van 1 November 1934-29 Maart 1935, woonachtig waren, verblijf hielden of een inrichting hadden, die zich aan de in artikel 1 bedoelde operatiën hebben overgeleverd of ten bate of voor rekening van wie die operatiën werden verricht, tenzij de sommen waarover die operatiën gingen, in hun geheel niet 100.000 frank hebben bereikt gedurende het tijdperk 1 Februari-29 Maart 1935 of niet 1 miljoen frank gedurende het tijdverloop 1 November 1934-31 Januari 1935.

§ 2. Indien er tusschen twee of meer met de operatie gemoeide natuurlijke of rechtspersonen belangengemeenschap bestaat, zijn die personen solidair gehouden tot betaling van de belasting en eventueel van de interesten, geldboeten en kosten; desvoorkomend wordt de aanslag in een nieuw kohier ten name van de verschillende belastingplichtigen begrepen.

§ 3. Is de belastingplichtige, hetzij vóór het van kracht worden van deze wet, hetzij vóór de vestiging van den aanslag overleden, dan wordt de speciale en uitzonderlijke belasting ten kohiere gebracht op naam van den *de cuius*, gevolgd van de vermelding: « de erfgenamen, legatarissen en begiftigden ».

De erfgenamen, legatarissen en begiftigden zijn, elk in verhouding tot het werkelijk deel dat hij krijgt,

tegenover den Staat verplicht tot betaling van de belasting en, eventueel, van de interesten, geldboeten en kosten.

Art. 4, § 1. Zij die de speciale en uitzonderlijke belasting verschuldigd zijn of hun erfgenamen, legatarissen en begiftigden, zijn er toe gehouden, uit eigen initiatief, vóór het verstrijken van de maand volgende op het van kracht worden van deze wet, aangifte van de in artikel 1 bedoelde operaties te doen, hetzij bij het hoofdbestuur der rechtstreeksche belastingen, hetzij bij den controleur der belastingen van hun woonplaats, van hun verblijf of van hun inrichting in België.

§ 2. De belastingplichtigen aan wie daartoe een aangifteformulier werd overgemaakt, zijn verplicht, binnen vijftien dagen na ontvangst, bij het hoofdbestuur of bij den controleur die het hun toezond, gezegd formulier behoorlijk ingevuld, ondertekend en, eventueel, van alle bewijsstukken vergezeld, terug te zenden.

§ 3. Het model van aangifte wordt door den Minister van Financiën vastgesteld.

Art. 5, § 1. De aanslagen in de speciale en uitzonderlijke belasting worden geregeld door den controleur der belastingen overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 55 tot 57 van de samengeschakelde wetten op de inkomstenbelastingen, behoudens dat de tusschenkomst van de aanslagcommissie in geen geval wordt vereischt.

§ 2. De aanslagen of aanslagtekorten kunnen gevestigd of nagevorderd worden gedurende vijf jaar, te rekenen vanaf 1 Januari 1937.

Art. 6. De speciale en uitzonderlijke belasting dient gekweten binnen de maand waarin het aanslag biljet wordt toegezonden, op straffe van een interest van 4 t. h. 's jaars voor den duur van verwijl.

Art. 7. Geen provinciale noch gemeentelijke opentimes noch in de plaats daarvan komende gelijkaardige taxe mogen op de speciale en uitzonderlijke belasting worden gevestigd.

Art. 8, § 1. De speciale en uitzonderlijke belasting mag niet onder de bedrijfslasten van den belastingplichtige worden begrepen noch voor het vestigen van de aanvullende personele belasting worden afgetrokken.

§ 2. Op de rechtstreeksche belastingen welke voor 1935 of voor 1936 mochten gevestigd zijn wegend de winst voortvloeiend uit de bij deze wet bedoelde operaties, wordt ontheffing verleend ten beloope van de som die, als uitzonderlijke afhouding, op dezelfde elementen werd betaald.

Dezelfde bepaling geldt voor de successierechten.

Art. 9, § 1. De Nationale Bank van België, de vertegenwoordigers en directeurs van financiële en bankinrichtingen, de wisselagenten, commissarissen of makelaars in Staatsfondsen, de zaakwaarnemers en zij die handel in goud drijven zijn ertoe gehouden, op verzoek van het bestuur der rechtstreeksche belastingen, binnen vijftien dagen de door hen gekende inlichtingen te verstrekken die voor de vestiging van de bij deze wet ingevoerde belasting kunnen worden geëischt.

§ 2. Het bestuur der rechtstreeksche belastingen wordt ertoe gemachtigd, in de onder paragraaf één bedoelde inrichtingen, alle navorschingen te doen om de juistheid na te gaan van de inlichtingen of bewijzen verstrekt, zoowel door den belastingplichtige zelf als door de in paragraaf één aangehaalde personen en organismen.

Deze navorschingen mogen evenwel slechts geschieden mits voorafgaande schriftelijke toelating van den directeur-generaal der rechtstreeksche belastingen.